

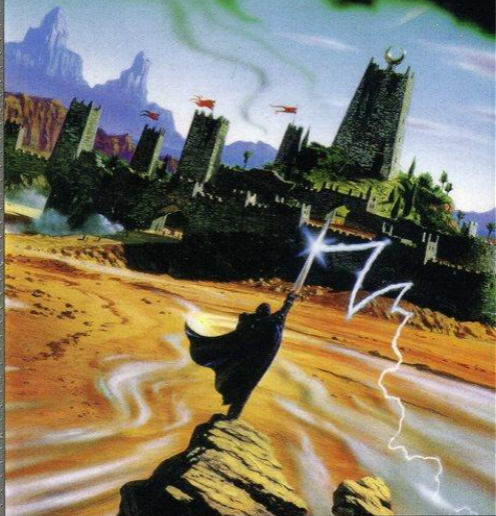
F

eridas

Knygute.lt

Glen Cook

TAMSA UŽSLENKA

490 PASAULINĖS FANTASTIKOS AUKSO FONDAS

Glen Cook

TAMSA UŽSLENKA

Fantastinis romanas

Į laisvę ištrūkęs blogis klaidžiojo aplinkui.
Ne paprastas kasdienis blogis. Į laisvę
išsiveržė Blogis, turintis nežmonišką
kantrybę ir laukiantis patogios progos, kad
galėtų smogti. Taip yra nutikę ir anksčiau,
bet tada blogį pavyko sutramdyti.
Vartlokuras kerėjo. Pasikvietęs žinomus
demonus, jis siaubo sapnų sparnais
pasiuntė juos į visas pasaulio šalis.
Naudodamas niūrias nekromantų giesmes
Vartlokuras mėgino iškviesti mirusius ir
iškvosti iš jų ateities paslaptis.
Siaubą kėlė ne tai, ką jie papasakojo, bet
tai, kad jie negalėjo arba nenorėjo nieko
pasakyti...

Iš anglų kalbos vertė
JUSTINA LAURINAVIČIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas",
490 tomas. Serija įkurta 1990m.
Glen Cook - ALL DARKNESS MET
New York, Berkley, 1980
Copyright © by Glen Cook, 1980
Cover art copyright © by Chriss Moore, 2002
Vertimas į lietuvių kalbą:
© leidykla "Eridanas", 2012
© leidykla „Knygute.lt“ 2017

- 1 -

980 - 989 metai

nuo Ilkazaro imperijos sukūrimo

O SINGAS, EHELEBE

Moteris surikdavo kiekvieno sąrėmio metu. Kaukdamas demonas draskė lauko sienas. Maurodamas lyg sužeistas dramblys, daužė duris. Medis dejava.

Suplukęs daktaras negyvėlio veidu tirtėjo lyg į spąstus pakliuvęs triušis.

- Pradėk! - subliuvo vaiko tėvas.

- Bet, Valdove...

- Judinkis!

Puolantis demonas Nu Li Hsi, matyt, buvo nė motais. Nei jis, nei jo pavaldiniai neturi pajusti nė kruopelytės baimės. Būsimasis viso Šinsano valdovas privalo elgtis taip, kad jo poelgiuose tervola neižvelgtų jokių silpnumo apraiškų.

Bet daktaras tempė laiką. Jis žinojo patekęs į spąstus, žinojo, kad pralaimės. Demonas ir toliau purtė burtų skydą, saugantį operacinę. Palatoje jo valdovas baisiai niršo: motina niekaip neįstengė pagimdyti. Kūdikis buvo per

didelis. Doktorą su šia moterimi siejo draugystė. Jis baiminosi, kad operacijos ji neištvers. Padėti operacijos metu leista tik jo dukteriai. Šito neištvertų nė vienas keturiolikmetis vaikas.

Blogiausia, kad kambaryje yra liudininkų. Atsirėmę į sieną stovėjo du tervola. Šie burtininkai-karvedžiai, vadovaujantys Šinsano armijoms - šalies aristokratija - nekantriai laukė princo drakono eksperimento rezultatų.

Eksperimento tikslas - sukurti vaiką, užaugiantį ypač galingu, ypač sumaniu kariu, labai nuovokia, tačiau nesavarankiška asmenybe, nepavaldžia magijai, kurios dėka galima parkludyti priešo karius.

- Pradėk pjauti, - tyliai tarė Nu Li Hsi, ir jo balse nuskambėjo nutylėtas *"nes kitaip"...* Garsiai jis tęsė: - ...kol mano broliukas nesugalvojo ko nors naujo.

Jau tūkstantį metų Nu Li Hsi ir jo brolis dvytnys kovojo dėl Šinsano valdymo. Kova prasidėjo tą pačią akimirką, kai jie nužudė savo tėvą Tuan Hoa - Šinsano įkūrėją.

- Skalpelį! - beveik be garso sukuždėjo doktoras. Jis dar kartą apžvelgė ankštą patalpą. Kaukėti ir į mantijas susisupę tervola atrodė

lyg statulos. Nu Li Hsi veide judėjo tik vyzdžiai. Kaukės jis nedėvėjo. Princams magams nereikia slėpti veido. Daktaras matė, kad valdovas vis dar kunkuliuoja pykčiu.

Jis suprato, kad princas drakonas baiminasi nesėkmės.

Ta jau vienuoliktas princų mėginimas panaudoti savo paties sėklą: dešimt ankstesnių žlugo. Nesėkmės vertė abejoti jo vaisingumo galiomis...

Daktaras perrėžė moteriai pilvą.

Po pusvalandžio jis jau laikė rankose kūdikį. Šis bent jau liko gyvas ir net buvo vyriškos lyties.

Nu Li Hsi priėjo arčiau.

- Jo ranka. Ji nesusiformavusi. Ir pėda...

Dabar jį užvaldė kitoks įniršis, gerokai pavojingesnis. Dar vienos nesėkmės sukeltas įniršis. Kokia nauda iš berankio, skydo negalinčio laikyti superkario, ir dar su bige vietoj pėdos?

Iš lauko vėl pasigirdo sužeisto dramblio riaumojimas. Pastato sienos krūptelėjo. Pažiro dulkės. Žvakių bei deglių liepsna virpėjo. Atrodė, sienos tuoj sugrius. Durys dejavo nuo smūgių. Į visas puses lėkė skiedros.

Nu Li Hsi veidu pirmą kartą nuslinko susirū-

pinimo šešėlis.

- Žvėris, tiesą sakant, atkaklus, - tarė jis ir, atsisukdamas į tervolą, paklausė: - Pašertas?

Tie patvirtindami linktelėjo.

Tervola, už kuriuos galingesni tik princai, retai kišosi į šeimyninius Šinsano valdovų ginčus. Bet jeigu monstras prasiverš pro magijos sukurtas užtvaras, jis nesiaiškins, kas palaiko princą drakoną, kas - princą demoną, o kas - neutralus. Jo Hsi teks sumokėti likusiems gyviems tervola ir atsiprašyti, kad jų kolegos atsitiktinai atsidūrė peštynių vietoje.

Princas drakonas išsitraukė auksinį durklą. Visi jo ašmenys inkrustuoti juodojo gintaro runomis. Tervola suėmė moterį už rankų ir už kojų, o Nu Li Hsi įsmeigė durklajai į krūtinę ir vienu mostu išrėžė kūno gabalėlį. Įkišęs ranką į žaizdą, įprastu judesiu išplėšė dar plazdančią širdį. Taškydamas drabužius, iškelta ranka tekėjo kraujas.

Nuslopusį aukos klyksmą pakeitė daktaro dukters riksmas.

Išorėje netikėtai stojo mirtina tyla. Pabaisa nurimo.

Tie, kurių patalpoje nebuvo, net nesuprastų, jog pabaisa apskritai čia sukiojosi. Sienas sau-

gojantis skydas - ne barjeras šio pasaulio realijoms; nuo pašalinių akių jis slėpė tik Išorinės Erdvės apraiškas.

- Ką gi, - abejingai atsidusęs tarė Nu Li Hsi, - mėginsime vėl ir vėl. Popieriuje viskas pavyksta... - pridūrė jis, sukdamas link durų.

- Valdove! - šūktelėjo daktaras.

- Ką?

- Ką daryti su šitais? - jis mostelėjo į moterį ir vaiką. Tai pirmas kartas, kai vaikas išgyveno.

- Atsikratyk jais.

- Bet jis - jūsų sūnus... - žodžiai nuskendo Valdovo įtūžyje.

Daktaras išvydo princo drakono akis. Negalėtingas gyvatės žvilgsnis.

- Gerai, - išstenojo daktaras, - aš viską padarysiu...

- Žiūrėk, nepamiršk.

Vos tik princas drakonas išėjo, daktaro duktė sušnabždėjo:

- Tėve, tu negali...

- Privalau. Juk girdėjai jo žodžius.

- Bet...

- Gali pasiūlyti ką nors kita?

Ji nieko negalėjo pasiūlyti. Ji pati buvo Siau-

bo Imperijos vaikas.

Tačiau jai ką tik sukako keturiolika, ir joje kirbėjo visi jaunystės trūkumai. Tiesą sakant, vieną kvailystę ji jau padarė. Mergaitė pati buvo nėščia.

Tą naktį ji padarė antrą klaidą. Kaip vėliau paaiškės, kur kas baisesnę. Tos klaidos pasekmes pajus ne viena karta.

Naktį ji pabėgo drauge su naujagimiu.

Per valandą šeši žmonės vienas paskui kitą suėjo į slaptą kambarį, įsikūrusi po "Geltonakio drakono" užėiga. Viršuje niekas nežinojo, kas tie žmonės. Jie ateidavo paprastai apsirėngę, atidengtais veidais.

Juodas mantijas ir brangakmeniais išpuoštas gyvūnų kaukes atvykėliai užsidėdavo tik priėję prie į rūšį vedančių laiptų.

Net "Drakono" šeimininkas Lin Fengas nežinojo kas susitinka jo užėigoje. Vyriškis žinojo tik viena: jam gerai sumokėjo. Ir dar: jis privalo pasirūpinti, kad kiekvienas svečias dešimt minučių išbūtų vienas, kol kitas susitikimo dalyvis įžengs į tarpinį kambarį.

Fengas įtarė, kad jo svečiai sąmokslininkai.

Jeigu jam kas netikėtai pareikštų, kad jo na-

muose lankosi tervola, jis akimirksniu netektų sąmonės.

Išskyrus princus taumaturgus, tervola buvo pačios galingiausios ir pačios žiauriausios būtybės visame Šinsane. Jiems pakludavo net pikčiausi pragaro demonai...

Atgavęs sąmonę, Fengas tikriausiai pats nušūdytų. Juk šitie tervola be abejonės kažin ką rezga prieš princus. O jam skirtas į baisios Lemties letenas pakliuvusios žiurkės vaidmuo.

Laimei, Fengas nieko neįtarė ir visiškai nesibaimindamas atliko savo vaidmenį.

Pirmas atėjęs žmogus, pasipuošė auksine gyvūno kauke, primenančia katės ir gorgulės hibridą. Kaukę puošė plonos juodos linijos, o vietoj akių bei ilčių švietė rubinai. Jis įdėmiai apžiūrėjo susitikimui pasirinktą kambarį įsitikindamas, ar nėra nereikalingų liudininkų. Kol rinkosi ir tylėdami stovėjo kiti, žmogus auksine kauke atliko užkeikimą, turintį apsaugoti patalpą nuo paties įmantriausio magiško pasiklausymo. Jam baigus, kambarys tapo nematomas net patiems princams magams.

Pagaliau atvyko šeštasis, ir gorgulės kaukę dėvintis vyras tarė:

- Kiti šiandien nedalyvaus.

Jo bendrai nieko neatsakė. Tylėdami laukė, kol jiems bus paaiškinta išskvietimo priežastis.

Devynetas susitikdavo retai. Princų seklių bei šnipų, ir šiaip norinčių įsiskverbti į tervola paslaptis visur knibždėte knibždėjo.

- Mums teks priimti sprendimą.

Kalbantysis pasivadino Činu, nors klausytojai abejojo, ar tai tas pats Činas, kurį jie pažįsta atvirame pasaulyje. Tik jis žinojo jų tikruosius vardus. Norėdami apsisaugoti, šie žmonės ėmėsi visų atsargumo priemonių.

Susirinkę dalyviai ir toliau tylėjo. Nekalbėdami, neatpažins vienas kito iš balso.

- Aptikau moters buvimo vietą. Kūdikis vis dar su ja. Klausiu: ar veiksime, kaip planavome? Tų, kurių šiandien su mumis nėra, nuomonė man žinoma. Du iš jų - pritaria, vienas - ne. Pakelkite rankas, jei jūs vis dar pritariate mūsų planui.

Pakilo ketvertas rankų.

- Septyni - už. Vadinasi, mes tęsiame.

Čino akys, pasislėpusios už rubino linzių, žvilgėjo it ledas skaisčioje saulėje. Jis įsistebeilijo į tą vienintelį, kuris nepritarė.

Vienas žiedas grandinėje nusilpo. Činas aki-vaizdžiai suklydo vertindamas žmogų šerno

kauke. Jis suprato ir pateisino priežastį, dėl kurios "prieš" balsavo čia nedalyvaujantis žmogus. Taip pasielgti jį paskatino ne baimė. Tačiau Šernas... jis siaubingai išsigandęs ir gali palūžti.

Ant kortos pastatyti per daug svarbūs dalykai, kad rizikuotum.

Činas parodė nepastebimą ženklą, suprantamą tik vienam žmogui.

Devyneta jis sukvieta ne dėl balsavimo. Tenorėjo patikrinti Šerną. Dabar jis žinojo pakankamai. Nuspręsta.

- Skirstomės. Procedūra įprasta.

Niekas nieko neklausinėjo. Nors toks trumpas susitikimas atrodė visiškai nereikalingas ir, be kita ko, labai pavojingas. Visi skirstėsi taip, kaip susirinko, tik priešinga eilės tvarka. Keturiems dalyviams išėjus, kambaryje liko tik Činas ir žmogus, kuriam jis parodė ženklą.

- Ko Fengai, mūsų bičiulis Šernas darosi pavojingas, - pasakė Činas. - Jam nusilpo nervai. Labai greitai jis bėgs pas vieną iš princų.

Ko Fengas, besislepiantis po lokio kauke, jau anksčiau išsakė tokius samprotavimus.

- Pašalinimas? - paklausė jis.

- Veik. Teįvyksta tai, kam lemta įvykti.

Po lokio kauke pasislėpusios plonos lūpos žiauriai išsiviepė.

- Tai Šanas iš Dvylikto legiono. Aš einu. Veikti reikia greitai. Savo siaubą jis gali išlieti kiekvieną akimirką.

Atsainiai ir net šiek tiek pasityčiojamai nusilenkęs, Lokys išėjo.

Susimąstęs Činas žvelgė jam pavymui. Lokys irgi darosi pavojingas. Tas žmogus - antra klaida. Gali tekti pašalinti ir jį. Jis - didžiausias garbėtroška ir pats žiauriausias ne tik Devynete, bet ir tarp visų tervola. Anksčiau ar vėliau jis taps trukdžiu. Bet šiuo metu jis jiems reikalingas.

Činas svarstė, kuo reikės pakeisti Šerną.

Devyneto sąmokslas užgimė labai seniai. Ilgai, labai ilgai sąmokslininkai laukė tinkamos akimirkos. Šimtmečiais kiekvienas jų rinkosi sau aštuonis bendrininkus, apsistodamas ties žmonėmis, pasiruošusiais bet kokiems kraštutinumams, užsibrėžtam tikslui pasiekti, ir galinčiais taip pat atkakliai formuoti savąjį Devynetą.

Pirmasis Čino Devynetas egzistavo jau tris šimtus metų. Per tą laiką organizacija išsiplėtė vertikale žemyn tik iki ketvirto lygio, kuris rea-

liai buvo penktas. Egzistavo aukščiausiojo lygio Devynetas, apie kurį žinojo tik Činas. Toks pat elgesys būdingas ir kitiems žemesniems Devynetams.

Lokiui išėjus, Šinas netrukus pasisuko į duris, paslėptas taip kruopščiai, kad kiti susirinkimo dalyviai jų nė nepastebėjo.

Durys atsivėrė, ir pro jas įžengė senis. Nediukas, susikūprinęs, tačiau jo akyse švytėjo jaunystė, klasta ir žaismingumas. Šis senas konspiratorius užėigos rūsyje jautėsi lyg namie.

- Puiku, mano drauge. Tiesiog nuostabu. Bet būk atsargesnis su Nu Li Hsi. Jam reikia kai ką pranešti, kad jis būtų mums naudingas. Tik padaryti reikia taip, kad princas neįtartų, jog juo manipuluojama. Dar neatėjo laikas Devynetui pasirodyti viešumoje.

Činas, pažinodamas senį tik kaip Pagrindinio Devyneto, vadinamo Prakija, vadovą, dabar gailėjosi per daug dėmesio skyręs savo Devynetui ir per mažai - seniui. Be abejonės įmanoma sužinoti tikrąjį senio vardą, tereikėjo gerai pasikapstyti.

- Kaip elgtis su kūdikiu?

- Jo valanda dar neišmušė....